

Ernst Ahlgren.

(Victoria Benedictson).

(fortsat).

Ernst Ahlgren indsaa, at hendes Styrke laa i at skildre det, hun havde levet sig inderlig ind i, derimod ikke i at fastholde en mere flygtig Stemning, at gjengive et mere overfladisk Indtryk. Og hvad selve Arbejdsmaaden angaar, saa forkastede hun for *sit* Vedkommende helt og holdent den, hvor det oplevede skildres uden Valg. Ernst Ahlgren komponerede tværtimod sine Værker meget omhyggelig, og i saa Henseende betegnede hun sin særlige Maade at behandle Æmnet paa, naar hun sagde, at hun elskede at hugge en Udsigt ud, saa lade Løvet skjule en Del, og saa hugge en ny Udsigt ud, men derimod vilde hun ikke gjerne føre Læseren hen ad en aaben Vej, hvor alt saas lige tydelig.

Ved selve Udarbejdelsen var hun ogsaa den omhyggelig søgende og prøvende Kunstner. Hun stredes med Ordene, til hun havde fundet det mest træffende Udtryk; hun lagde til og tog fra, lige til hun fandt den mest livsvirkelige Fremstillingsmaade. Ligesom Maleren fylder sin Mappe med Skizzer, hvoraf de færreste siden blive Billeder, saaledes havde Ernst Ahlgren sin „store Bog“, hvor hun optegnede Samtaler, Naturbilleder, Karakteranalyser umiddelbart efter Virkeligheden, alt sammen som Forstudier til sine Arbejder, som hun, uden denne samvittighedsfulde Opbevaring af Indtrykkene, ikke kunde have givet en saa ægte Virkelighed, paa samme Tid som hun ved at omdanne Stoffet med genialt Skarpsyn fjærnede Tilfældighedens Præg fra sine Værker og gav dem Kunstnerpræget.

Denne i højeste Grad samvittighedsfulde Arbejdsmoral var hendes Bidrag til Løsningen af Kvindespørgsmaalet.

Ernst Ahlgrens egne Livserfaringer havde gjort hende til en varm Tilhænger af enhver Stræben for Kvindens økonomiske og retslige Ligestillelse med Manden.

Men hun mente, at man ved en saadan Frigjørelse i Virkeligheden vilde have vundet saare lidet, dersom den ikke fulg-